

בבית המשפט העליון

בע"מ 5451/19

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקשת: פלונית

נגד

המשיב: פלוני

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 13.8.2019 ברמ"ש 45319-05-19 [פורסם בנבו] שניתן על ידי כבוד השופט ס' גיוסי; בקשה לעיכוב ביצוע; תשובת המשיב לבקשת רשות ערעור ולבקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקשת: עו"ד יוסי נקר

בשם המשיב: עו"ד שי גבאי; עו"ד יהונתן קניר

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הנוער \(טיפול והשגחה\), תש"ך-1960](#)

[תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 1, 258\(ב\), 258\(ד\), 258\(ה\)](#)

[חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962: סע' 68\(א\)](#)

מיני-רציו:

* ביסוד ההכרעה מושא הבקשה, במסגרתה אושרה קביעת ביהמ"ש לענייני משפחה כי משמורתן הזמנית של הקטינות תהא אצל המשיב – אביהן, ניצב הצורך להגן על הקטינות ועל הקשר שלהן עם המשיב, ולמנוע היווצרות של נזק בלתי הפיך תוך כדי ניהול ההליך – ומכאן שאין יסוד לטענת המבקשת כי הערכאות הקודמות חרגו מסמכותן. לעיתים, הסעד הזמני מקפיא את המצב הקיים, ולעיתים הצורך בשימור ובשיפור המצב המהותי הקיים, ובמניעת סיכול ההליך, מכתוב דווקא שינוי של הסדרי ההווה.

* משפחה – משמורת קטינים – סעד זמני

* משפחה – משמורת קטינים – ניכור הורי

* משפחה – בית-המשפט לענייני משפחה – סמכות

* משפחה – משמורת קטינים – טובת הילד

* בתי-משפט – רשות ערעור – מתי תינתן

בקשת רשות ערעור על החלטת בימ"ש מחוזי, במסגרתה נדחתה בקשת רשות ערעור שהגישה המבקשת על החלטת בימ"ש למשפחה אשר קבע כי משמורתן הזמנית של שתי בנותיהן הקטנות של הצדדים (האחת בת 7, השניה בת 3 ו-8 חודשים) תימסר למשיב, הורה לאחרון לערוך את "הסידורים הדרושים לצורך רישום הבנות למסגרות החינוך בסמוך למקום מגוריו לקראת שנת הלימודים הקרובה", וקבע את זמני השהות שלהן אצל המבקשת. יצוין כי ההחלטה ניתנה בעקבות חו"ד של הגורמים המקצועיים, ובטרם חקירתם ע"י המבקשת, בכדי לתת "מענה מיידי לניכור ההורי המתהווה לכאורה בין האב לבין הקטינות" ולאחר שניתנו למבקשת הזדמנויות חוזרות ונשנות.

ביהמ"ש העליון (השופט נ' הנדל) דחה את הבקשה מהטעמים הבאים:

כידוע, במקרים הנוגעים למשמורת קטינים, ייטה בית המשפט להעניק רשות ערעור באופן רחב יותר וגם בגלגול שלישי ייטה בית המשפט לתת את הדעת לנסיבות המקרה – ולבחון את הדברים בראי עקרון טובת הילד. עם זאת, אין בכך לומר כי רשות הערעור ניתנת אוטומטית בענייני הורים וילדים. עיון בבקשה מלמד כי היא אינה חוצה את הרף, ואינה מצדיקה מתן רשות ערעור – בייחוד נוכח האופי הזמני של ההחלטות כלפיהן היא מופנית.

בית המשפט לענייני משפחה מוסמך לקבוע משמורת זמנית, להעביר אותה מהורה אחד למשנהו, ולקבוע הסדרי שהות זמניים. זאת, הן מכוח סמכותו הכללית למתן סעד זמני בהליך, על מנת להבטיח את קיומו התקין או את ביצועו היעיל של פסק הדין והן מכוח סעיף 68(א) לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, הקובע כי "בית המשפט רשאי, בכל עת [...] לנקוט אמצעים זמנים או קבועים הנראים לו לשמירת עניניו של קטין".

ביסוד ההכרעה מושא הבקשה דנא ניצב הצורך להגן על הקטינות ועל הקשר שלהן עם המשיב, ולמנוע היווצרות של נזק בלתי הפיך תוך כדי ניהול ההליך – ומכאן שאין יסוד לטענת המבקשת כי הערכאות הקודמות חרגו מסמכותן. לעיתים, הסעד הזמני מקפיא את המצב הקיים, ולעיתים הצורך בשימור ובשיפור המצב המהותי הקיים, ובמניעת סיכול ההליך, מכתיב דווקא שינוי של הסדרי ההווה.

בכל הנוגע לטענת המבקשת כי ההחלטה מבוססת על תשתית עובדתית חלקית ולקויה, בין היתר, משום שלא ניתנה לה אפשרות לחקור את המומחים מטעם בית המשפט, ומשום שהיבטים נוספים המקריינים על טובת הקטינות, מלבד סוגיית הניכור, כלל לא נבחנו, ביהמ"ש מבהיר כי מעצם טיבו של הסעד הזמני, הצורך בו מתעורר, בדרך כלל, בשלבים מוקדמים יחסית של ההליך השיפוטי, בטרם נאספה והתבררה במלואה תמונת הראיות, ובטרם התגבשה הכרעה סופית במחלוקת שעל הפרק. לפיכך, כלל הוא כי בדונו בבקשה למתן סעד כזה "אין בית המשפט דן בניתוח מקיף של הראיות, ואף אין הוא חייב לבדוק את מכלול הראיות". אמנם, במסגרת האיזון ביהמ"ש נדרש גם לבחון את סיכויי מבקש הסעד בהליך העיקרי, אך "בבחינה זו די אם הוכח 'שהתביעה אינה טרדנית, וקיימת שאלה רצינית שיש לדרון בה' – ואין צורך להכריע סופית במחלוקת.

עוד הוזכרה תקנה 258(ה) לתקסד"א היוצרת הסדר ייחודי באשר לחקירת מומחים בפני בית המשפט לענייני משפחה, הקובעת כי "מומחה שמינה בית המשפט לא יוזמן להיחקר על חוות דעתו אלא ברשות בית המשפט, ובלבד שהוגשה בקשה מנומקת לחוקרו בתוך שבעה ימים מיום קבלת התשובות לשאלות ההבהרה". הנחת המוצא כי יש לאפשר חקירה זו כאשר המבקש מצביע על התועלת שבה – ועם זאת,

שיקול הדעת הרחב שהפקיד מחוקק המשנה בידי בית המשפט לענייני משפחה מקריין על היקף ההתערבות של ערכאת הערעור בהחלטותיו.

במקרה דנא, די בחומר שהוצג (תוך שביהמ"ש מדגיש בהמשך הדברים את חריגות המקרה – הקשר בין ההורים לקטינות נבחן ע"י ביהמ"ש למעלה משנתיים וחצי, שבמהלכן הוגשו כ-30 חוות דעת ועדכונים, וניתנו למעלה מ-170 החלטות) כדי להדליק נורות אזהרה בוחקות ביחס להשלכות החמורות הפוטנציאליות של המצב הקיים, ולהצדיק מתן סעד זמני שתואר על ידי גורמי המקצוע כצעד הכרחי, המגן על הקטינות מפני נזק בלתי הפיך.

לאור האמור, ולנוכח ההנמקה המפורטת של בתי המשפט קמא, אשר בין היתר עמד על ההזדמנויות החוזרות ונשנות שניתנו למבקשת, בטרם הגיעו מים עד נפש ונדרש "מענה מיידי לניכור ההורי המתהווה לכאורה בין האב לבין הקטינות" – לא עלה בידי המבקשת להצביע על עילת התערבות בהחלטת הערכאות הקודמות.

הסוגיה העומדת להכרעה היא האם בעת הזו, בהינתן השתלשלות ההליכים בפועל והצומת בה ניצבות הבנות כעת, לא יהיה זה לטובתן להורות על קביעת המשמורת הזמנית אצל האב. התשובה לכך חיובית. בהקשר זה, צוינו שוב סימני האזהרה אליהם התייחסו המומחים, תוך שימת דגש על הבת הגדולה, וכי ההחלטה של בית המשפט לענייני משפחה קבעה כי הקשר בין הבנות והאם – שהות משותפת פעמיים בשבוע, ובסופי שבוע לסירוגין – יישמר. בנסיבות אלה, ולנוכח ההנמקה המפורטת של בתי המשפט קמא, לא נמצא להתערב בהחלטותיהם, שנועדו לשרת את עקרון טובת הילד, הן בפן החיובי והן בפן של מניעת השלילי.

החלטה

1. מונחת לפני בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (רמ"ש 45319-05-19; [פורסם בנבו] השופט ט' ג'וסי), במסגרתה נדחתה בקשת רשות ערעור שהגישה המבקשת על החלטת בית המשפט לענייני משפחה בחדרה (תלה"מ 58796-12-16; השופט ט' פפני) – אשר קבע כי משמורתן הזמנית של שתי בנותיהן הקטנות של הצדדים (הגדולה שבהן כבת 7 שנים, ואחותה בת 3 שנים ו-8 חודשים) תימסר למשיב, הורה לאחרון לערוך את "הסידורים הדרושים לצורך רישום הבנות למסגרות החינוך בסמוך למקום מגוריו לקראת שנת הלימודים הקרובה", וקבע את זמני השעות שלהן אצל המבקשת.

בית המשפט לענייני משפחה סקר את השתלשלות העניינים בחודשים שקדמו למתן ההחלטה, ומצא כי "לא חל כל שינוי באופן התנהלות [המבקשת] אשר עודנה פועלת, בין במישרין ובין בעקיפין, להחלשה, פגיעה ועד לניתוק ממש של הקשר שבין [המשיב] לבין שלושת הילדים". בנסיבות אלה, קיים חשש ממשי כי הקשר החשוב בין המשיב, שהוא אב "טוב ומיטיב", לבנותיו הקטינות ילך בדרכו העגומה של הקשר בינו ובין אחיהן הבכור, וייפול קרבן לניכור חריף. הערכאה הדיונית עמדה על ההתראות

הרבות שניתנו בעבר למבקשת, וקבעה כי כישלונה המתמשך בשמירת הקשר התקין בין המשיב לקטינים מטיל ספק ביכולתה לשמש כהורה משמורן. לדידה, די בכך כדי לסתור את חזקת הגיל הרך בנוגע לצעירת הבנות, ולהבהיר כי טובת הקטינות מחייבת את הפקדת המשמורת הזמנית בידי האב – שעה שלא יהיה בכך כדי לפגוע במערכת היחסים שלהן עם המבקשת.

2. בקשת רשות הערעור שהגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי – נדחתה. נקבע כי "לרוב" יש לקבל החלטות מן הסוג שבמוקד ההליך הנוכחי רק לאחר "מיצוי זכות הטיעון" ומתן הזדמנות לחקירת אנשי המקצוע. עם זאת, בהתחשב במשקל הראיות- לכאורה שניצבו בפני הערכאה הראשונה; בצורך הדחוף להגן על הקטינות מפני נזקי הניכור; בהתראות החוזרות ונשנות שניתנו לאם בשלבים קודמים של ההליך; ובחוות הדעת המקצועיות השונות שהוגשו בתיק, הרי שאין מקום להתערב בהחלטת הערכאה הראשונה. אדרבה, "לא היה מנוס, ויש לומר אף היה מחובתו של בית משפט קמא ליזום צעדי חירום ולהורות על העברת הקטינות לאביהן, ויפה שעה אחת קודם" – גם במחיר פגיעה מסוימת בזכות המבקשת לחקור את המומחים.

בית המשפט המחוזי הבהיר כי המלצת גורמי המקצוע למסור את המשמורת למשיב – על רקע איום הניכור שעליו שבו והצביעו – מבטאת עמדה ברורה באשר לטובת הקטינות, כך שניתן היה להסתמך עליה למרות שהמומחים "לא הגישו חוות דעת ותסקירים המתמקדים בקטינות". טענות נוספות שהעלתה המבקשת – בין היתר, כלפי מומחי בית המשפט, התוכנית הטיפולית שגיבשו ותורת "הניכור ההורי" – נדחו אף הן, ונקבע כי לא נפלה בהחלטת בית המשפט לענייני משפחה שגגה המצדיקה התערבות.

3. מכאן בקשת רשות הערעור הנוכחית, שבה פורשת המבקשת שורת השגות על הכרעת הערכאות הקודמות – ומבקשת להורות כי הסדרי השהות של הקטינות, והמסגרות הלימודיות שלהן, יוותרו כשהיו. המבקשת מדגישה כי להכרעה מושא הבקשה השלכות מרחיקות לכת על טובת הבנות: היא עוקרת אותן מן המקום שבו גדלו, ומן המסגרות החברתיות שבהן השתלבו; גוזרת עליהן נסיעות מייגעות; מצמצמת את זמני השהות שלהן עם המבקשת – שהיא ההורה הדומיננטי; ומפרידה את הבנות מאחיהן הבכור. ברם, למרות השלכות אלה, ההחלטה התקבלה "מבלי שמומחים נפגשו עם הקטינות וקבעו מהי טובתן וכיצד ישפיע השינוי עליהן", וללא שמיעת

ראיות, הבאת עדים וקיום חקירות. לדעת המבקשת, קיימת בענייננו חשיבות מיוחדת לחקירת המומחים, נוכח סימני השאלה הרבים המרחפים מעל קביעותיהם – ובהם, העובדה שהקטינות מקיימות כסדרם את הסדרי השהות עם המשיב; דיווחים בדבר אלימות של האב כלפי האח הגדול, והתרשלותו בהשגחה על הקטינות; והספקות שהעלו גורמי מקצוע אחרים לגבי קביעות המומחית בדבר גורמי הניכור של האב. על כן, המבקשת סבורה שהחלטות שניתנו חורגות מגבולות מוסד הסעד הזמני – המבוסס על הקפאת המצב הקיים, ועל בחינה כוללת של מאזן הנזקים – ולא ניתן להשלים עמן.

טענות נוספות של המבקשת סבות סביב [חוק הנוער \(טיפול והשגחה\)](#), התש"ך-1960 – אלא שלא מצאתי להידרש להן, שעה שאין בסיס להנחה כי ההכרעה מושא הבקשה ניתנה מכוח חוק זה.

4. מנגד, המשיב סומך את ידיו על החלטות הערכאות הקודמות, ופותח את תשובתו בציטוט מתוך העמדה שהציגה האפוטרופוס לדין של הקטינות בגלגול הקודם של ההליך: "טובת הבנות מחייבת אבל מחייבת שהבית המרכזי שלהם יהיה בית האב [...]. מונו מספר מומחים בתיק זה, וכולם ללא יוצא מן הכלל סבורים כי רק בבית האב יוכלו הבנות לקבל מענה הולם לצרכיהם ולא להגיע למצב בו נמצא הקטין" (כך במקור).

לטעמו, הבקשה הנוכחית אינה מעוררת שאלות משפטיות עקרוניות כלשהן – ובוודאי שאינה מגלה חשש לעיוות דין. אדרבה, בהתחשב בתשתית שניצבה בפני הערכאה הדיונית – אשר ליוותה את הצדדים במשך תקופה ארוכה, ושבה והתרתה במבקשת על אודות ההשלכות החמורות של הניכור – לא היה מנוס ממסירת המשמורת הזמנית לאב. זאת, על רקע התסמינים הראשוניים המעידים כי "ההסתה הכבדה" של המבקשת כלפי המשיב, אשר כבר הובילה לניכור חריף ולפגיעה קשה בבנם הבכור של הצדדים, עומדת לחולל תהליך הרסני דומה אצל הקטינות. המשיב מדגיש כי הקביעה העובדתית בדבר הסיכון הנשקף לבנותיו מקובלת על כל גורמי המקצוע המעורבים בהליך – וכי נוכח חומרתו סיכון זה מטה את הכף לזכות ההסדר הזמני שהתוו הערכאות הקודמות, ומאפיל על היבטים אחרים של טובת הקטינות, דוגמת הטרדה הכרוכה בנסיעות. בכל מקרה, טענות המבקשת ביחס לעניין האחרון כבר נדחו בעבר, וגם שיקול הפרדה בין הקטינות לאחיהן אינו רלוונטי – שכן המבקשת היא שאחראית

להפרדה זו, ובמשך תקופה ארוכה מונעת מפגש משותף של הילדים עם המשיב. האב דוחה גם את ההאשמות באלימות, וטוען כי המבקשת הטיחה בו בעבר האשמות דומות "ונתפסה דוברת שקר".

במישור הפרוצדורלי, המשיב סבור כי חומרת הסיכון – לצד התשתית העובדתית הענפה שהצטברה במהלך שנות ניהול ההליך, ועמדה לנגד עיני הערכאה הדיונית – הצדיקה את מתן הסעד הזמני עובר לחקירת המומחים. זאת, גם בהנחה שיהיה בצעד זה כדי להקריז, במידת מה, על ההכרעה המהותית בסוגיית המשמורת.

הנה כי כן, המשיב סבור כי ההכרעה מושא הבקשה נטועה במערכת הנסיבות הייחודית של המקרה שלפנינו – ומכאן שהבקשה אינה עומדת בתנאים למתן רשות ערעור בגלגול שלישי, לבטח בהתחשב בכך שהיא מופנית כלפי החלטה זמנית.

הכרעה

5. דין בקשת רשות הערעור להידחות. אכן, כפי שציינתי בעניין אחר, "במקרים הנוגעים למשמורת קטינים, ייטה בית המשפט להעניק רשות ערעור באופן רחב יותר. התוצאה היא שגם בגלגול שלישי ייטה בית המשפט לתת את הדעת לנסיבות המקרה" – ולבחון את הדברים בראי עקרון טובת הילד ([בע"מ 948/15](#) פלוני נ' פלונית, [פורסם בנבו] פסקה 4 (11.3.2015)). עם זאת, למרות שמדובר ברף גמיש יותר, "בוודאי שאין לומר כי רשות הערעור ניתנת אוטומטית בענייני הורים וילדים, בבחינת יצירת מסלול ייחודי של ערעור שני בזכות" ([בע"מ 3039/12](#) פלונית נ' משרד הרווחה, [פורסם בנבו] פסקה 5 (19.4.2012)). עיון בבקשה מלמד כי היא אינה חוצה את הרף, ואינה מצדיקה מתן רשות ערעור – בייחוד נוכח האופי הזמני של ההחלטות כלפיהן היא מופנית.

אפתח ואומר כי בדונו בתובענה שעניינה זכויות משמורת, בית המשפט לענייני משפחה מוסמך לקבוע משמורת זמנית, להעביר אותה מהורה אחד למשנהו, ולקבוע הסדרי שהות זמניים. זאת, הן מכוח סמכותו הכללית למתן סעד זמני בהליך (ראו [תקנות 258ב\(ב\)](#) ו-[258ד\(ד\)](#) [לתקנות סדר הדין האזרחי](#), התשמ"ד-1984), על מנת להבטיח את קיומו התקין או את ביצועו היעיל של פסק הדין (שם, [תקנה 1](#)) – והן מכוח [סעיף 68\(א\)](#) [לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות](#), התשכ"ב-1962, הקובע כי "בית המשפט רשאי, בכל עת [...] לנקוט אמצעים זמנים או קבועים הנראים לו לשמירת עניניו של קטין" ([בע"מ 5710/05](#) פלוני נ' פלוני, פ"ד סא(2) 663, פסקה 13

6.7.2006)). ביסוד ההכרעה מושא הבקשה ניצב הצורך להגן על הקטינות ועל הקשר שלהן עם המשיב, ולמנוע היווצרות של נזק בלתי הפיך תוך כדי ניהול ההליך – ומכאן שאין יסוד לטענת המבקשת כי הערכאות הקודמות חרגו מסמכותן. לעיתים, הסעד הזמני מקפיא את המצב הקיים, ולעיתים הצורך בשימור ובשיפור המצב המהותי הקיים, ובמניעת סיכול ההליך, מכתוב דווקא שינוי של הסדרי ההווה.

6. עם זאת, המבקשת טוענת כי ההחלטה מבוססת על תשתית עובדתית חלקית ולקויה – בין היתר, משום שלא ניתנה לה אפשרות לחקור את המומחים מטעם בית המשפט, ומשום שהיבטים נוספים המקריינים על טובת הקטינות, מלבד סוגיית הניכור, כלל לא נבחנו.

אכן, יש לזכור כי מעצם טיבו של הסעד הזמני, הצורך בו מתעורר, בדרך כלל, בשלבים מוקדמים יחסית של ההליך השיפוטי – בטרם נאספה והתבררה במלואה תמונת הראיות, ובטרם התגבשה הכרעה סופית במחלוקת שעל הפרק. לפיכך, כלל הוא כי בדונו בבקשה למתן סעד כזה "אין בית המשפט דן בניתוח מקיף של הראיות, ואף אין הוא חייב לבדוק את מכלול הראיות" (ע"א 342/83 גלוזמן נ' גלוזמן, פ"ד לח (4) 105, 108-110 (1984); בע"מ 4589/05 פלוני נ' פלוני, [פורסם בנבו] פסקה ו(2) 105, 110-111 (21.11.2005)). אמנם, במסגרת האיזון שעל בית המשפט לערוך בין האינטרסים הנוגדים עליו לבחון גם את סיכויי מבקש הסעד בהליך העיקרי, אך "בבחינה זו די אם הוכח 'שהתביעה אינה טרדנית, וקיימת שאלה רצינית שיש לדון בה' – ואין צורך להכריע סופית במחלוקת (רע"א 1379/16 נופי נ' נופי, [פורסם בנבו] פסקה 4 (3.4.2016)).

עוד אזכיר כי [תקנה 258ב\(ה\) לתקנות סדר הדין האזרחי](#) יוצרת הסדר ייחודי באשר לחקירת מומחים בפני בית המשפט לענייני משפחה, וקובעת כי "מומחה שמינה בית המשפט לא יוזמן להיחקר על חוות דעתו אלא ברשות בית המשפט, ובלבד שהוגשה בקשה מנומקת לחוקרו בתוך שבעה ימים מיום קבלת התשובות לשאלות ההבהרה". כמובן, הנחת המוצא כי יש לאפשר חקירה זו כאשר המבקש מצביע על התועלת שבה – ועם זאת, שיקול הדעת הרחב שהפקיד מחוקק המשנה בידי בית המשפט לענייני משפחה מקרין על היקף ההתערבות של ערכאת הערעור בהחלטותיו (בע"מ 2328/19 פלוני נ' פלוני, [פורסם בנבו] פסקה 4 (26.6.2019); להלן: עניין פלוני).

7. לאור האמור, סבורני שלא עלה בידי המבקשת להצביע על עילת התערבות בהחלטת הערכאות הקודמות. בהחלטתו המפורטת, אשר ניתנה לאחר קיום שני דיונים ומשתרעת על פני 20 עמודים, פרש בית המשפט המחוזי כשמלה את השתלשלות ההליכים שהובילה להחלטה זו, ועמד על הזהירות שנקטה הערכאה הדיונית – ועל ההזדמנויות החוזרות ונשנות שניתנו למבקשת, בטרם הגיעו מים עד נפש ונדרש "מענה מידי לניכור ההורי המתהווה לכאורה בין האב לבין הקטינות". את התשתית הרחבה שהציג בית המשפט המחוזי, ניתן לסכם במילותיה של האפוטרופא לדין של הקטינות – אשר בשל תקלה טכנית לא צורפה כמשיבה לבקשה הנוכחית – בפני הערכאה הקודמת (נספח א לתשובת המשיב): "התנהלו בתיק זה 11 דיונים, מונו מספר מומחים בתיק זה, וכולם ללא יוצא מן הכלל סבורים כי רק בבית האב יוכלו הבנות לקבל מענה הולם לצרכיהן ולא להגיע למצב בו נמצא הקטין".

כמובן, וכפי שציין בית המשפט המחוזי, אין בדברים כדי לחרוץ את גורל התביעה העיקרית – שהרי הבירור הראייתי המלא שעל הערכאה הדיונית לערוך כעת, שלא לדבר על שינוי נסיבות, עשויים להוביל להכרעה סופית שונה לחלוטין. עם זאת, די בחומר שהוצג כדי להדליק נורות אזהרה בזהירות ביחס להשלכות החמורות הפוטנציאליות של המצב הקיים, ולהצדיק מתן סעד זמני שתואר על ידי גורמי המקצוע כצעד הכרחי, המגן על הקטינות מפני נזק בלתי הפיך. כפי שציין בית המשפט המחוזי, חוות הדעת אמנם לא התמקדו בקטינות, ולא התייחסו בצורה מפורטת ומפורשת למכלול ההיבטים המשפיעים על טובתן, אך בשורה התחתונה, המלצתם של גורמי המקצוע לגביהן הייתה ברורה וחד משמעית. לטעמי, די בכך כדי לשלול מתן רשות ערעור בגלגול שלישי, לבטח כשעניינו בהחלטה זמנית שהיקף ההתערבות בה מצומצם בלאו הכי (עניין פלוני, פסקה 5).

8. ואוסף: המקרה הינו חריג. אך אין לומר כי בית המשפט לענייני משפחה לא שקל את העניין בזהירות. די לציין כי ההליכים בעניינה של המשפחה, אשר התמקדו בקשר שבין הילדים והוריהם, מתקיימים בפניו למעלה משנתיים וחצי, שבמהלכן הוגשו כ-30 חוות דעת ועדכונים, וניתנו למעלה מ-170 החלטות. כמובן, המספר כשלעצמו אינו ערובה לנכונות ההחלטה מושא הבקשה, ובוודאי אינו הופך אותה לחסינה מפני ביקורת של ערכאת הערעור. אלא, כאן מומחים רבים ומגוונים בחנו את העניין, ולעת הזאת מצביעים על הסיכון הנשקף לקטינות אם לא יחול שינוי במצב הקיים. יתכן, במבט לאחור, כי מוטב היה לו העניין נבדק באופן אחר, אך עולה

מהחומר כי בית המשפט לענייני משפחה העניק הזדמנויות רבות ושוונות למבקשת לתפקד באופן אחר ביחס לקשר בין הילדים, לרבות הקטינות, ובין המשיב. יצוין כי החלטתו של בית המשפט המחוזי ניתנה במהלך חודש אוגוסט, תוך ראיית שנת הלימודים העומדת בפתח. הסוגיה העומדת להכרעה היא, אפוא, האם בעת הזו, בהינתן השתלשלות ההליכים בפועל והצומת בה ניצבות הבנות כעת, לא יהיה זה לטובתן להורות על קביעת המשמורת הזמנית אצל האב. התשובה לכך חיובית. בהקשר זה, יצוינו שוב סימני האזהרה אליהם התייחסו המומחים, תוך שימת דגש על הבת הגדולה, וכי ההחלטה של בית המשפט לענייני משפחה קבעה כי הקשר בין הבנות והאם – שהות משותפת פעמיים בשבוע, ובסופי שבוע לסירוגין – יישמר. בנסיבות אלה, ולנוכח ההנמקה המפורטת של בתי המשפט קמא, לא מצאתי להתערב בהחלטותיהם, שנועדו לשרת את עקרון טובת הילד, הן בפן החיובי והן בפן של מניעת השלילי.

9. הבקשה נדחית, אפוא, ועמה הבקשה הנלווית לעיכוב ביצוע. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"א באב התשע"ט (22.8.2019).

ש ו פ ט

מב 19054510_Z04.docx

מרכז מידע, טל' 077-2703333; אתר אינטרנט, <http://supreme.court.gov.il>

נ' הנדל 54678313-5451/19

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)